

BÖSZÖRMÉNYI
GYULA

LÚZER RÁDIÓ, BUDAPEST!

A
CÁPA-CSAPDA
HADMŰVELET

SZŐNYI GERGELY
RAJZAIVAL

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

**LÜZER
RÁDIO,
BUDAPEST!**

II.

**A CÁPA-CSAPDA
HADMŰVELET**

Első adásnap, szeptember 1., csütörtök, 16^h 12', első bejelentkezés

KITT... Hát szasztok, drága elefántfülű nem-hallgatóim! Itt újra a Lúzer Rádió szól, mely a Nyóckerből szórja agyzsibbasztó adásait ezerrel, csak nektek, csak ma (meg amikor ráérek), csak azért is!

Ugye emlékeztek még rám? Mark vagyok, a sziporkázóan szellemes, szívzaggatóan szép (mér', látjátok? – nem látjátok – na látjátok!), és persze szédítően szerény műsorvezető!

Bár ti csak mezei nem-hallgatók vagytok, azért agyilag még ti sem lehettek annyira zoknik, hogy elfelejtsetek, hisz csupán tegnap volt, hogy utoljára nyomattam nektek a szöveget! Hehe!

Azért a gyengébbek kedvéért egy kis emlékeztető: az van, hogy a Lúzer Rádió háborúban áll! Valami Kalózkodó, ami önmagát a totál gáz Lúzerrágó Cápadóként lőtte be, azzal fenyeget minket, hogy megszünteti az adásainkat. Hogy ezt miként akarja elérni, arról még nem kvartyogott, de mi – Slambuc, az én országos cimxim, meg persze én; merthogy mi ketten vagyunk a Lúzer tulajdonosai – úgy döntöttünk, hogy felvesszük a Kesztyűt!

Meg a zoknit, a gatyát, a pólót, a nyakkendőt és bármilyen más ruhadarabot, ha ez kell ahhoz, hogy a Lúzer Rádió fennmaradjon. Végül persze szörnyű hülyén fogunk kinézni, ráadásul marhára melegünk is lesz, de ez mind nem számít. A lényeg, hogy az adásnak mennie kell! (Egyébként van valakinek közületek legalább halvány lövése arról, miért szokták azt mondani, hogy „felveszem a kesztyűt”. Asszem, ennek utána kéne guglizni. ...KATT

Zrrsszíih [fél percen át] hrrsssHHRSS...

KITT... Teljes csend! Na, erről van szó, Kispofáim! Csak azért kagylóztam bele az imént az éterbe, hogy alkalmat adjak a Cápának, ha esetleg véleményt szeretne nyilvánítani. Ám úgy tűnik, az uszonyos jelenleg nincs mikrofonközelben.

Lényegalényeg: a Lúzer Rádió adásai rendületlenül pörögnek és dörögnek tovább. Ennek több oka is van.

EGY: nem vagyunk cápacsali! (Tehát CSAKAZÉRTIS!)

KETTŐ: nap mint nap rengeteg kidumálnivaló szorul a burámba, amit nem tarthatok benn, különben szétrobbannék, mint vámpír a szoláriumban!

HÁROM: mér' ne?

Szóóóóóval, édes nem-hallgatóim, ti csak ne parázzatok: Mark és Slambuc sosem adja fel!

Most viszont le kell kígyóznom az ősökhez, mert anya azt mondta, családi kupaktanácsot tartunk. (Ami bizonyára azt hivatott majd eldönteni, hogy mit kezdjünk a kiürült PET-palackokról lecsavart kupakokkal – mér', nem azt? Elvégre KUPAKtanács!)

Na jó, csocsi!

...KATT

Első adásnap, szeptember 1., csütörtök, 19^h 34', második bejelentkezés

KITT... Üdv, éterben héderelők, itt ismét Mark dídzsé beszél! Megvolt a családi összeröf, és bizony van miről beszámolnom. Kezdődött azzal, hogy mind összegyűltünk a konyhában, körbeülve a közepén álló asztalt. Mivel a nevezett helyiség kicsi, mint egy törpemalac patamérete, a Kukec familitól már ez a tett (konyhába tömörülés!) is hőiesen elszánt volt.

Apa az asztalfőn helyezkedett el, anya jobbról támogatta, Monyó (agyhalott nővérem) balról szottyogtatta, Pet (látszólag tündibündi, valójában fúriatermesztű kishúgom) szemből kerekítette rá ártatlannak tetsző szemét, én meg...

Nos, nekem már nem jutott hely az asztalnál, így a sarokban álló sámlira kucorodtam, de hát sebaj, hozzá vagyok szokva. Az enyém a „magányos farkas”-lét, s hogy beesett horpasszal, vonyítva járnak a pampákat, meg ilyenek! (Ezt a horpaszos pampázást valami indiánkönyvből újítottam, és szerintem marha jó.)

- Eljött hát ez is - sóhajtott anya érzelmösen, mikor végignézett rajtunk. Én azt hittem, Csumpira gondol, aki épp akkor óvakodott

be a konyhába, hogy meglesse, mit művelnek a kétlábú, de tévedtem.

- Hétfőn végre kezdetét veszi a család életének új szakasza – bölintott apa, felvéve anya érzélgős stílusát. Aztán persze szokása szerint túllőtt a célon: – Épp olyan ez, mint mikor a kicsiny bolha rátalál az első ebére, és a bundában araszolva keresi a forrón lüktető ütőeret, melyből majd...

- Kösz, drágám, ennyi elég is lesz! – szolt anya ingerülten. – Kezded megijeszteni a gyerekeket.

Valójában nekem úgy tűnt, hogy egyikünk sem parázik. Miközben az őseink felvezették a kupaktanács (melyben egyetlen valódi kupak sem kapott szerepet! – szóval kamu volt az egész) témáját, az én gizda lánytesóim az asztal alatt igyekeztek élni silány kis magánéletüket. Monyó a mobilját nyomkodta, amit korábban persze lenémított, hogy a pittyegés le ne buktassa, Pet pedig vad láblógzásba kezdett, igyekezve mindenkibe legalább egyszer úgy belerúgni, hogy az illető azt még véletlennek hihesse.

- Szeretném, ha tudnátok – tért végre a lényegre anya –, hogy az élet túl rövid...

- Kinek? – kapta fel a fejét Pet, akit azóta érdekelt az elmúlás, mióta Csumpi egy önfeladt pillanatában szétcincálta az egyik babáját.

- Nem, kicsim, nem úgy értem, hogy...

- A bolha sokáig él a kutyán? És ha már teleszívta magát, szokott böfögni?

- Anya arra utalt... – próbált segíteni apa, annak ellenére, hogy ez még sosem sült el jól. – Szóval csak annyit akarunk mondani...

- Hogy valaki közülünk hamarosan feldobja a pacskert – tip-pelt zombirajongó nővérem ridegen, mint egy nyilatlan jégkrém,

majd gúnyos vigyorral rám sandított. – Szerintem ő lesz az, hisz máris úgy le van lassulva, hogy jártában befonják a pókok.

– Lassulva? – pillantott rám anya, s már nyúlt, hogy beletúrjon a hajamba. Az ujjain ragacsos pókfonalgubanc csillant. – Ezt meg hol szedted össze, Kisfiam?

Jut eszembe: ideje lesz valamelyest kitakarítanom a padlás Volna-K-t rejtő rekeszét! A végén még azért fog lebukni a Lúzer Rádió SZI-GO-RÚ-AN titkos főhadiszállása, mert lusta vagyok felcipelni a partvist.

De vissza a lényegre, bamba nem-hallgatóim, nehogy elveszít-sétek nekem a pókfonalat!

Szóval, miközben Monyó kikuncogta magát az én káromra, Pet pedig telibe találta apa bokáját, aki persze azt hitte, hogy anya noszogatja szólásra az asztal alatt, tovább hömpörödött...

Nincs ilyen szó? És kit érdekel? Az ÉN rádióadásomban olyan szavakat használok, amilyeneket ÉN akarok! Mákoshergenye?! (Azaz: értve vagyok?) Akkor jó!

Szóval tovább hömpörödött a kupaktanácskozás.

– Anyáttal úgy éreztük, hogy jó volna kicsit elbeszélgetnünk veletek, mielőtt megtörténik... Vagyis elkezdődik... Szóval mielőtt

ez az egész... Mert biztos nem könnyű nektek – hadovált össze-
vissza hímnemű ösünk.

- Mi kezdődik el? – érdeklődtem gyanakodva.

- Hát a... – vett nagy levegőt anya, két karját tárva felénk. –
A Minden!

- Mi minden?

- A sulis – nyögte ki végre anya. – Mert ami jön, az most mind-
egyikünknek nagyon új. És ami új... Ami ennyire új, az gyakran
félelmetes.

- Nekem is az volt, mikor első nap bementem az állatklinikára
– vallotta be apa.

- Mármint abba a négy lábúaknak fenntartott szépészeti sza-
lonba? – érdeklődött pimasz csodálkozással Monyó, zavarba hoz-
va a család fejét.

Nem untatlak benneteket a részletekkel, drága nem-hallgató-
im. Mint hosszas „óóó”-zés meg „hááát”-ozás után kiderült, a
szüleink úgy gondolták, mivel mindhárman új suliba vonulunk be
hétfőn, ahol vadiúj osztálytársak és tanárok fenik ránk a fogukat,
bizonyára totál frászban vagyunk a dologtól. Ha pedig így van, ak-
kor azt nem ártana kibeszélni magunkból. Persze a dolog megint
fordítva sült el: helyettünk ők ketten dumáltak arról vagy más-
fél órán át, hogy milyen gigapara idegállapotban vannak – miat-
tunk.

Mire makacs hallgatással, vállrángatással és „haggyámá-
anyúúú”-nyafogással sikerült megnyugtatnunk őket, már kezdett
lemenni a nap. A kupaktanács egyetlen hasznos infója az volt,
hogy megtudtuk, miként is alakul hétfőtől a napirend. Lényege:
reggel mindenki szétspriccel a lakásból – apa melóba, Monyó a
Lakatos gimibe, én meg Pet (Kézenfogva – brrr!) a Kétsaroknyira

lévő Deák Diák suliba –, kivéve anyát, aki itthon fog dolgozni, mivel megbízták egy újabb mesekönyv fordításával.

Most tépek Slambuchoz, aki az elhagyatott templom parkjában vár. Császtok!

...KATT

Első adásnap, szeptember 1., csütörtök, 22^h 00', harmadik bejelentkezés

KITT... Megahelló minden nem-hallgatónak! Azt hittem, ma már nem tudok felosonni a padlásra, de mázlim volt. Miután Slam-buccal ütköztünk a parkban, és benéztünk Kukesz tatához is, aki mostanság az elfelejtett templomban dekkol, mert ott tuti nem találnak rá a fakabátok, hogy „tiltott lakástalanság” címén letartóztassák... Szóval miután visszatébláboltam a családi bázisra, úgy terveztem, hogy bevezem magam a szobámba és **Dark Orbitozom** kicsit a neten. Az idegen lények és más űrbányász cégek csillaghajóinak szétcincálása helyett azonban valami egészen más várt rám.

– Marcelkám, gyere csak! – szólott ki a konyhából apa, mikor látta, hogy belépek az ajtón. – Szeretném, ha segítenél nekem.

Gyanútlanul léptem be a „falatnyi” helyiségbe, amit a plafonról dróton himbálódzó egyetlen légypiszkos villanykörte világít meg. Apa az asztalnál ült. Előtte állatorvosi szakkönyvek, magazinok spárgával összekötözött példányai, amik legalább hat papírtornyot tettek ki. Ám nem ezek miatt állt meg bennem az ütő. Ahogy

félelmetesen éles szemem felmérte a terepet, és a világ összes szuperkomputerénél gyorsabb felfogású agyam kielemezte a láttakat, rögtön kiszúrtam a KULCSOT!

Pont olyan volt, mint a padlásfeljáró kulcsa! Nagy, súlyos, Kissé már rozsdás és öreg, mint Britney Spears (nekem ő már az, na!).

Ott hevert az egyik újsághalom tetején (nem Britney Spears! – a KULCS), karikájában drótszállal, amihez egy bádogbilétát erősítettek. A kezem önkéntelenül a zsebem felé mozdult. Megtapogattam legértékesebb kincsemet, amit a beköltözésünk napján a nagyszoba cserépkályhája mögé csúszva találtam, és a családom előtt azóta is titkoltam: a SAJÁT padláskulcsomat, mely a rádióhoz vezető utat biztosítja.

Megvolt. (Naná! Sosem válok meg tőle. Legszívesebben a csuklómhoz bilincselném, mint a bankárok az aktatáskáikat, vagy a tűszok a radiátoraiikat.)

De akkor mit keres apánál az én kulcsom ikerestvére?

– Ma, amikor hazaértem a munkából, megállított a házmester, bizonyos Mamzer úr, és ezt nyomta a kezembe – fejtette meg a rejtélyt jó atyám, úgy véve kézbe a rozsdás holmit, mint valami ereklyét. – Őszintén szólva, nem is gondoltam, hogy manapság még vannak ilyenek.

– Kulcsok? – vontam össze a szemöldökömet értetlenül.

– Nem, dehogy! Házmesterek.

– Szerintem ma inkább közös képviselőnek szokás nevezni őket.

– Meglehet. Mindenesetre Mamzer úr azt mondta, hogy minden lakónak van egy padlásrekesze odafönn, amit raktározásra használhat. Úgy tűnik, az előző tulaj elfelejtette átadni nekünk a padláskulcsot.

- Az előző tulaj Terka néni volt, nem? Tőle örökölte a kecót Guszti bá.

- Igen, ez igaz - Komorodott el apa néhány pillanatra. - A Terka... - sóhaj, borzongás, halvány mosoly: azt hiszem, szegény öregem őszintén szerette a Kishúgát, pedig alig ismerte őt. - Egy tágas padlásrekesz nagy érték a számunkra. A lakás kicsi, és itt van ez a csomó újság meg könyv, amit nincs szívem kidobni. Mamzer úr kölcsönadta a saját kulcsát, és elmagyarázta, hová pakolhatunk odafönn. Feljönnél velem?

Hát, surmókáim, elárulom nektek - hisz úgyse hallgattok -, hogy abban a pillanatban úgy pörgött-pattogott az agyam, mint leszakadt kerék a Forma-1-es pályán. Vajon az a Mamzer, akit néhányszor már kiszúrtam, mikor a földszinti lakása ajtajából kukkolta a ház jövő-menő lakóit, szája sarkában egy szottyosra rágcsált fogpiszkálóval, melyik rekeszt jelölte ki nekünk? Odafönn rengeteg holmi porosodik, de akad jó néhány üresen maradt terület is. Mi van, ha pont abba a rekeszbe megyünk, ahol a Volna-K lapul? Ha így lesz, mivel terelhetném el apát az adóvevőm közeléből?

Na, és az a rekesz, amiben a rádió áll, vajon kié lehetett egykor?

- Hozom az elemlámpát - mondtam végül, mert még mindig ez volt a legfrankóbb dolog, amit tehettem.

Az újságok baromi nehezek voltak. Előbb a gangra hordtuk ki a cuccot, mert apa mindenben a megfontolt haladás híve. Pet persze ráizgult az esti mozgolódásra, s bár már pizsamában villogott, mégis mindenáron fel akart velünk jönni a padlásra.

- PAD-JÁS TÚ-JA! PAD-JÁS TÚ-JA! - ordította a gangon, amitől naná, hogy zengett az egész Kiss Józsi 2/A.

- Ne selypegi, nem vagy már ovis! - szólt rá anya, aki szintén pizsiben illegette magát, mivel ebben az időben ő már a tévé előtt szokta rongálni a szemét. - Hétfőn iskolába mész. Azt akarod, hogy kinevessenek az osztálytársaid?

Pet erre egyértelmű „igen”-nel felelt. Ez persze totál érthető is volt a részéről, hisz az oviban, ha megnevettette a csoporttársait, abban semmi ciki nem akadt.

Az ordibálásra több emeleti lakó is felfigyelt. A sarokban megjelent a Kínai házaspár, Csang Huj úr és Csen Mej asszony. Tíz perc széles mosollyal kísért hajlongás után végre elhitték apának, hogy **nem** Petet akarjuk a padlásra költöztetni. Kicsit csalódottnak és értetlennek tűntek, hisz tudják, milyen kevés helyen kell meghúznunk magunkat, így semmi kivetnivalót nem láttak volna abban, ha a legkisebb családtagot pateroljuk a padlásra.

Épp azon töprengtem, vajon ők **tényleg** gyermektelen házaspár-e, vagy esetleg van valahol egy padlásuk...

Mikor halk morgásra lettem figyelmes.

Beletelt néhány keserves pillanatba, míg rájöttem, honnan jön a hang. Miközben anya visszavontatta az üvöltő Petet és a csaholó Csumpit a lakásba, apa pedig sajtó derékkal kért elnézést a Kínaiaktól, amiért megzavartuk esti pihenőjüket, én lassan özvegy Zömmer Bódogné ajtaja felé fordultam. A csipkefüggönnyel takart üvegtáblák mögött ugyan sötétség honolt, de a kukucsnyílásból halk, ám annál ijesztőbb vicsor kanyargott elő.

- **Mocskospizkoscsürhefajzatbandamadokénnektek!**

A nyanya az ajtó mögött kuksolt, és a kukucsrésen át követte figyelemmel az eseményeket. A gangvilágítás gyér ugyan, de én leteszem nektek a nagyesküt, hogy még a szitkozódás közben

szerteröppenő nyálcseppeket is láttam, ahogy egy-egy zaftosabb szónál elhagyják a kicsinyke kukkolólikat.

Ezután végre felkecmeregtünk a padlásra, ahol a szerencse mellém szegődött. Apa a hóna alá szorított elemlámpával, két kezében papírcsomagokkal araszolt előre, és hangosan számolta a rekeszeket.

- Aszongyahogy, mit is mondott a Mamzer? A feljárótól balra, végig a középső deszkapallón. Jobb kézre egy... Kettő... három...

A mi tárolórekeszünk a kilencedik. Jó mesze a padlásfeljárótól (tehát az ősök tuti nem fognak naponta felszaladgálni ide), és épp ellenkező irányban, mint amerre a Volna-K rejtőzik. Ez zsír!

Szóval lazulhattok, tohonya nem-hallgatóim, a Lúzer Rádió továbbra is biztonságban van. ...KATT

Második adásnap, szeptember 2., péntek, 9^h 10', első bejelentkezés

KITT... Szasztok! Pocsékul indult a nap. Apa elhúzott a meló-helyére, amit szívből utál. Ez nem is csoda, hisz az egész Kóceráj orbitális család. Ősöm főnöke nagymenő állatorvosnak adja ki magát, pedig nem is az. Úgy hirdeti a vállalkozását, mint a főváros legmenőbb állatszépészeti és -gyógyászati klinikáját, ahol valójában még egy náthás macskát sem tűrnének meg. Apa mesélte – és közben könnybe lábadt a szeme! –, hogy ha véletlenül mégis beteg állat kerül a kapun belültre, Kecsmegi pillanatokon belül meggyőzi a gazdáját, hogy a szegény kiskedvencet bizony el kell „altatni”, még akkor is, ha egyetlen szurival gyógyítható volna. Így aztán azok, akik tényleg szeretik az állataikat, már rég nem mennek a klinika közelébe se. Apa szerencséjére még egyszer sem kapott efféle „altató” utasítást a főnökétől.

– Előre bocsánatot kérek az egész családtól, de ha ilyesmire kér az a puffedt kutyakozmetikus, én kilépek – mondta.

– Hisz akkor mehetünk a híd alá lakni! – sápadt el sötét tekintetű (és agyú) nővérem. – Guszti bá megmondta, hogy csak addig

maradhatunk a bérleményben, amíg azt teszed, amit ő mond, és bizony, ezt a melóhelyet ő szerezte neked!

Hímnemű ősünk erre annyit válaszolt, hogy Guszti bá neki csak a bátyja, és nem a gazdája, a földesura, a királya, vagy miye, szóval csak ne ijedjünk meg tőle. Monyón kívül az egész család apának adott igazat, így tényleg könnyen lehet, hogy hamarosan befigyel hozzánk az a híd alatt alvás.

Valójában nem is erről akartam nyomtatni az adást, hanem arról, ami tönkrevágta az én napsugaras hangulatomat. Miután apa a pénzkérésés röögös útjára lépett (magával vitte Mamzer úr padláskulcsát is, hogy hazafelé másolatot készíttessen róla), anya pedig a lányokat kezdte szottyogtatni (egyre nagyobb benne a para a sulikezítés miatt), én csendben kisurrantam a lakásból. Eredetileg azt terveztem, hogy feljövök a padlásra, és az éterbe szórom mindazt, amit tegnap Slambuccal megbeszéltünk (ezzel most is adós maradok – bocsesz!), de aztán valahogy eszembe jutott Mamzer úr meg a házmesterség. Vajon milyen érzés lehet egy egész lakóközösségnek parancsolni?

Ebbe a gondolatba aztán úgy belemerengtem, hogy mire észbe kaptam, már le-föl masíroztam az U alakú gangon. A két kezemet a hátam mögött összefogva, a nyakamat nyújtogatva, a szememet meregetve először a lábtörlőket vettem szemügyre.

– Nahát, nahát, kedves Hudákovicsek, hát ez bizony koszos, sőt, egyenesen MOCSONKOS! Hát szabad így kinéznie egy rendes házban bárminek is?! Bíróság tízezer!

A főlépcső ajtajánál néhány bicskával vésett disznóságra, Sáf-rány Elemér ablakai mögött a kacsamintás, **bőőőőeeee**-mód ocsmány függönyre, Zsindelyék oldalán pedig a falhoz támogatott biciklikre osztottam ki egy-egy képzeletbeli büntít, ami az

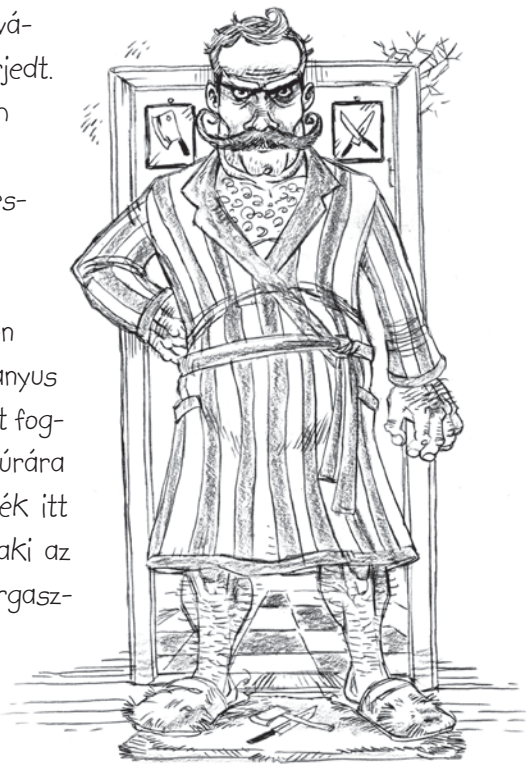
ejnye-bejnyétől a nyilvános körberöhögésig terjedt. Minél inkább beleéltem magam a dologba, annál inkább élveztem a házmesterséget.

Épp harmadszor jártam végig a gangot, azon töprengve, vajon Olgi nyanyus dagadt macskáját miként foghatnám Kényszerfogyókúrára (már ha tényleg én volnék itt a házmester), mikor valaki az utamat állta. Mivel lehorgaszott fejjel baktattam, először csak két molyrágta házipapucsot, bennük egy-egy inasráncos-kék visszeres lábfejet, fölöttük dzsungelszőrös lábszárát, valamint egy kék-fehér csíkos fürdőköpeny lengedező szélét pillantottam meg.

- Szó sem lehet róla! - hörögte rekedt hangon mindezen randaságok tulajdonosa. - Mielőtt még rákérdeznél, kijelentem, hogy a dolog soha... Értesz engem? SOHA nem fog megtörténni!

Nyomban tudtam, hogy a 3/5-ös lakás tulajdonosával, Sáfrány Elemér nyugalmazott hentes és mészárossal van dolgom.

- Csók'l'm! - hadartam széles vigyorral és oldalra billentett fejjel, mivel (tapasztalataim szerint) ez a legtöbb felnőttet azonnal megbékíti. - Én csak...

- TUDOM, miben sántikálsz, te kis csibész. HA nem akarod, hogy bemutassalak a nagyobbik, svédacélból gyártott, meggyfanyeles húsvágó bárdomnak, melynek élminőségéről ódákat zengénének a vágóhídon, feltéve, ha még mindig ott reccsenteném vele a marhalábszárcsontokat, akkor HÚÚÚZZÁL az ajtóm közeléből, különben csúf véged lesz, mint a Marslakóknak!

Most mit sumákoljak, kedves nem-hallgatóim, inkább bevallom nektek: én bizony majd **összeecsunyáztam** magamat ott, a fürdőköpenyes Sáfrány előtt állva. Az a fazon...! Mit mondjak, nem egy átlagos kisnyugdíjas. Egész életében állatokat hentelt és mézsárólt. Talán ettől lehet, hogy a szemében ŐRÜLT FÉNY lobog. A keze meg... Csak annyit mondok, hogy az egyik tenyere alatt lazán elférne Monyó dark feje, pedig azt igencsak felpuffasztotta az anyatermészet (szerintem a hajfestékek tehetnek róla, de ez most almás).

Azt se szégyellem az éterbe sűgni, hogy biz rendesen kivert a frász, így először mozdulni sem bírtam.

- KÖTRÓGGYÁLMÁR, BÜDÖSKÜLYKE, NEMHALLOD?!

Na, ez hatott! Miközben a Kérónk felé pucoltam, tisztán halottam özv. Zömmer Bódogné kukucsnyilásának kuncogását. Na, még ez is! Szerintem a banya füle már rég árkot mélyesztett az ajtó belső felére, annyit tartózkodott rátapadva.

Vártam úgy húsz percet, s aztán - mivel Sáfrány, a hentelő (tuti nyerő sorozatgyilkosnév!) visszavonult kacsamintás függönyei mögé - ismét elősontam, és irány a padlás. ...KATT

Második adásnap, szeptember 2., péntek, 13^h 22', második bejelentkezés

KITT... Be akartam számolni nektek Slambuccal folytatott tárgyalásomról, melynek elsődleges napirendi pontja a Lúzer Rádiót fenyegető Cápa-veszély elhárítása volt. Vagyis **lett volna**, de sajna az én országos cimbitet (Képzett templomi csöves spanomat, a Béla-irtó hadműveletben első számú harcostársamat) sajna épp valami egészen más foglalta le.

- Figyu, kiccsávó, az van, hogy a mutter totál rágörcsölt erre a sulitémára. Korábban nem érdekelte, milyen viszonyt ápolok a közoktatással, mer' a Béla minden villanyosságát lefoglalta, de most... Huhúú! Persze te nem vágod, milyen az, ha egy kőkoponya alkesz imbolyog be minden este a Kérótokba, mint apaimitátor, mer' a te faterod alkoholmentes. Nekünk viszont az utóbbi időkben rendszeren kijutott a háztáji cirkusból, úgyhogy most tükre kenem, miért lett fontos a mutterkámnak egyszem Kisfia észbeli fejlődése.

- Fejlődése! - javítottam ki Slambucot, de ő csak legyintett.

- Ja, az is! Szóval eddig volt a Bélagörény az ő bivalytagó fejével, esti „aggyámánegysörtRozi” ordibálásával, meg minden. De most

már nincs a Béla, így a mutter engem vett elő, hogy tanujjak, mer' a végén még belőlem is csak egy Bélasurmó lesz, vágod?!

- Vágom, de...

- Na erre kell a sulji! Állítólag a tanárok olyat tudnak a fejembe verni... Persze ez a verés csak képletekben értendő, mer' ha valamelyik tényleg megsummantana, én annak **minnyá** bemutatnám a halálfejes halefomat, amit tőled kaptam, Kishaver, nyesed?!

Nyestem. Nagyon is! Tisztán emlékeztem Monyó Kedvenc bicskájára, amit azért nyúltam le, hogy segítsek az akkor még szerencsétlen elveszettnek hitt Slambucon. Hát honnan tudhattam volna, hogy a Nyócker egyik legvagányabb minimaffiózójával van dolgom?! Most meg csak remélni tudom, hogy nem maradt rajta sehol az ujjlenyomatom – mármint a bicskán.

- Na, hát az a pálya, hogy a mutter kedvéért bepróbálkozom ezzel a sulibulival. Hátha kiderül, hogy fű alatt valami bazi nagy zseni vagyok, aki seperc alatt megoldja az atombékét, vagy felfedezi az aszpirint. Mit lehessen tenni, Kiccsávó, nem igaz?

- És a Lúzerrágó Cápádó? A fenyegetés? A háború?

- Hábóru akkor van, ha megtörténik az első hirig - szólt sokat tapasztalt Nyócker-lakóként Slambuc, és esküszöm nektek, ámuldozó nem-hallgatóim, ettől a magabiztosságtól egyből nyugisabb lettem. - Sőt, még akkor se nem biztos a háború, mer' lehet, hogy csak helyi csatározás az egész. Eddig vilí?

- Asszem.

- Ne parázzá', kiccsávó, Slambuc bácsi azonnal gyön, ha kitör a balhé. Te etettél, itattál engemet, mikor csak a galambok tojtak a fejemre a templomtoronyból, szóval tesó vagy. Én pedig a tesóimnak mindig segíték, ez hótziher!

- Mégis - akadémokodtam -, szerinted nem kéne valami terv?

- Abban te sokkal jobb vagy, mint én, haversrác! A Bélánál is mi volt? Te mondtad, mit csináljunk, mi meg csináltuk, oszt a végén ki lett irtva a Béla a kecónkból. Szóval ha akarsz, csak okoskodjál össze valamit, aztán szóljál, mi a pálya. De azt azér' jegyezzed meg: addig nincsen háború, amíg csak duma van. A duma pedig nem több, csak levegő meg hang. Elszáll, mint csivavapuki a szélbe: kicsit bánccsa az orrodát, oké, de semmi komoly. Majd ha a dumánál többre jut az a Cápagyökér, na akkor gyön neki közbe a Slambuc bácsi jobborogja, mint a gyorsvonat. Csak előbb mondd meg, hol a fazon, mert anélkül igen nehéz bárkit is szájon somni, hogy tudnád, merre található. Így zsír?

- Zsír - bólítottam, bár nem túl nagy meggyőződéssel.

A Cápá háborút akar, ebben nem kételkedem. Megfogadta, hogy elhallgattatja a Lúzer Rádiót, és biztosra veszem: nem viccelt.

De vajon hol lehet ennek a Cápának a szája (meg a többi része)? ...KATT

Második adásnap, szeptember 2., péntek, 21^h 29', harmadik bejelentkezés

KITT... Ahoj minden kései nem-hallgatónak! Igen, jól kagylózzátok: már megint pocsó hangulatban vagyok. Majdnem az egész napot a padláson töltöttem, miután rájöttem, hogy utálom az embereket.

Jelenleg még titeket is, süket Lúzer-hallgatók!

Persze most biztos összerinyáltatok magatokat, és azon agyaltok, hogy vajon mi baja lehet a ti rajongva imádott rádiós celebeteknek, vagyis nekem.

Elárulom: bár nem beszélek róla, és nem is mutatom ki mások előtt, azért mégiscsak rendesen be vagyok parázva a sulikezdés miatt. Most magyarázzam? Új tanárok, új osztálytársak, új minden... Ha azt hiszitek, hogy én mindig, minden körülmények között könnyedén feltalálom magam, hát rossz vágányon jártok.

Itt van mindjárt ez a Sáfrány! Tudjátok, a nyugalmazott hentelő. Életemben először ma délelőtt beszéltem vele, és bár semmi rosszat nem csináltam, csak épp kétszer-háromszor elmentem

az ajtaja előtt, ő mégis egyből üvöltözni kezdett velem. Vajon mi oka volt rá?

(Hacsak nem gondolatolvasó, mert az ablakait takaró kacsás függönyökről tényleg eszembe jutott néhány sértő dolog!)

Pedig egyébként egész szimpi volna a vén főszer. Mármint úgy séróból, ha csak ránéz az ember. Messziről eddig köbő négy-szer láttam őt, amint épp távozott vagy érkezett. Mindig nagyon elegáncsos volt. Halszállkás öltöny, borjúbőr cipő, vakítóan fehér ing, vadiújnak tűnő nyakkendő, amin egy húsvágó bárdot formázó, arany nyakkendőű ragyog, és mindennek a tetejébe sötétbarna puhakalap. Tökre, mint valami régi filmszínész. Ráadásul ehhez a gönchöz hegyesre pödört bajuszt visel, aminek ápolására tuti elmegy napi több órája. Marhára kíváncsi lennék, hogy éjszaka-kánként hord-e bajuszkötőt. Sajna most már biztos nem kérdezhetem meg tőle, mivel igencsak megromlottak közöttünk a diplomáciai kapcsolatok.

Szóval, az emeletünkön lakó szomszédok közül egyelőre csak a kínai házaspárral sikerült baráti viszonyt kialakítanom. Ez gáz. Attól félek, hogy egyszer majd valaki kiszúrja a látogatásaimat a padláson, és akkor vége a Lúzernek.

Attól viszont egyelőre mégsem kell tartanom, hogy apa rendszeres látogató lesz idefenn, mivel ma sikerült elveszítenie a kölcsönkulcsot, amit Mamzer úrtól kapott.

– Én ezt nem értem! Tisztán emlékszem, hogy reggel a zakóm belső zsebébe tettem. Hazafelé találtam egy kulcsmásolót, de mikor át akartam neki adni azt a kutyarágta vasdarabot, hát nem volt sehol.

– Jaj, édesem! – csóválta gondterhelt fejét anya. – Biztos nem rántottad ki valahogy, valamikor, valamivel?

- Kizárt! A belső zsebemben soha nem tartok semmit. Ráadásul ahogy beértem a rendelőbe, a zakómat azonnal felakasztottam a fogasra.

- Akkor tehát biztosak lehetünk benne, hogy valaki elcsórta - bólintott Monyó, pont úgy, mint Abby az NCIS-ből (mióta megtudta, hogy az új gimijében rendvédelmi szakoktatás is van, Monyó teljesen rágerjedt a dark helyszínelő csajra). - Rögzítetted a nyomokat, apa?

- Milyen nyomokat? - rémült meg szelíd őszünk.

- Hajszálak, körömdarabok, egy levágott kéz... Mittudomén! A bűnügyek helyszínén mindig hagynak valami nyomot a tettesek. Ez már csak így szokás.

Agyhalott nővérkém a tévéből és az internetről tanulja, milyen a „valódi” élet, úgyhogy ne várjatok tőle túl sokat.

Apa lement Mamzer úrhoz, hogy bevallja: elveszítette a kulcsot. A közös képviselőnk nem volt túl boldog. Azt mondta, majd gondolkodik rajta, miként oldhatná meg ezt a **kulcsfontosságú** problémát.

Én meg azon agyalok, hogy miért is nem maradhattunk mi abban a kisvárosban, ahová születtem. A régi haverok biztos reggeltől estig a Tiszában fürdenek, horgásznak és a nádasba rejtett stégeknél baromkodnak, én meg szívom itt a Nyócker benzimbűzét, miközben hülyeségeket kvartyogok az éterbe olyanoknak, akik még csak nem is hallgatnak.

Francba az egészszel! ...KATT

Harmadik adásnap, szeptember 3., szombat, 11^h 04', első bejelentkezés

KITT... Csókamóka, csipás szemű nem-hallgatóim, itt überkedvenc Markotok nyomja a rizsát! Eltelt az éjszaka, felkelt a nap, és én megint szeretem a létállapotomat. Bocsesz, hogy tegnap úgy be voltam borulva, de hát még a legmenőbb arcokkal is **előferdül** az ilyen.

Ma kicsit későn sikerült a padlásra jönnöm, mert anyának már megint bejelenténivalója akadt.

- Apátok és én úgy döntöttünk, hogy holnap Családi Napot tartunk! – mondta, s aztán csak ott állt, mint egy enyhén hisztérikus köztéri szobor, ami alkotójától a „JUDGEIZGI” címet kapta. Még a két tenyerét is tapsikolásra emelte, hogy mikor majd a hír hallatán mi, a famili apróbb termetűi boldog örjögésbe kezdünk, ő azonnal velünk örömködhessen.

Csakhogy Monyó, Pet és én örömködés helyett inkább gyanakvón néztünk rá. Elsőként fekete lelkű nővérem szólalt meg, úgy is, mint rangidős leszármazott.

- Szóval az van, hogy részemről felejtős a dolog. Holnap

Halálvicsorral van talim, és már nem mondhatom le.

- Halál... Kivel??!! - hördült fel a mi jó atyánk.

- Halálvicsorral - tárta szét a Két Kezét Monyó, mint akinek épp azt kell megértetnie valakivel, hogy a hó fehér. - Ő az első haver, akit sikerült beújítanom ebben a szottyadt városban. Szóval bocsesz, de rám ne számítsatok.

- És mégis, KI ez a... Halálvicsor úr?

- Anya ismeri - nézett Monyó a „JUDGEIZGI” szoborra. - Hulla jó fej. Emlékszel rá, nem?!

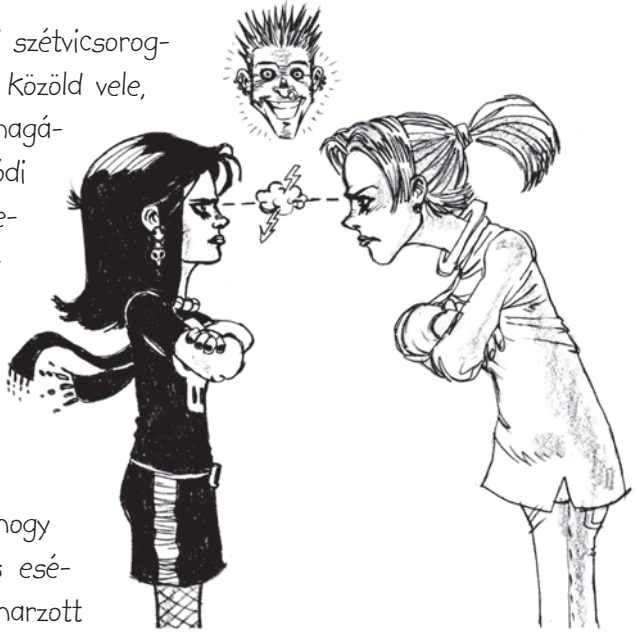
Anya nem emlékezett. Hogyan is emlékezhetett volna, mikor Kiskovács Halálvicsor Lacit az őszi tanszervásárlás Káoszának Kellős Közepén szedte össze az én vérvívó (legfelsőbb álmában!) nővérkém. Ott lazult a srác mint bolti segédedő a raktár ajtajában, s mivel az orrát és fülét annyi piercing húzta, hogy a csávót beadva a MÉH-be tuti meggazdagodhatnak, így Monyó azonnal ráizgult.

- Halálvicsor elvisz a helyi darkok klubjába, ahol frankón IGAZI vámpírfogakat is árulnak, persze csak a bennfenteseknek, meg akik neten rendelik meg - érvelt tovább holtápadtra púderezett nővérkém, tovább sokkolva felmenőit. - Jut eszembe: kéne egy kis zsozsó!

Naná, hogy Monyó bejelentéséből családi perpatvar lett. A „JUDGEIZGI” szobor pillanatokon belül átment „ARRÓLNEIS-ÁLMODJ” műalkotásba. Bal Keze a csipőn, jobbja pedig mereven előrenyújtva, miközben feltartott mutatóujjával úgy simizi a levegőt, mint sosemvolt autónk ablaktörője.

- Arról ne is álmoldj, édes Kislányom, hogy az év utolsó Családi Napját, amire ráadásul meglepetésvendég is jön, valami Halál

vezetéknévű tökfej szétvicsoroghatja! Hívd fel és közöld vele, hogy tartsa meg magának az összes valódi vámpírprotkót. Neked ugyanis családi programod van, úgymint egymás ölelése, szere tése és mosolygóssá tétele.

Monyó látta, hogy most bizony nincs esélye, úgyszólván beiharzott a szobájába, és ránk

csapva az ajtót, vad telefonálásba kezdett, melynek átszűrődő foszlányai...

- ...ez totál gáz... az őseim annyira őskövületek, hogy szerintem még dinóháton jártak suliba... csigalom, a vámpírfogak nem szabadnak el, hacsak nincsenek még mindig egy vámpír szájában... mert nincsenek ott, ugye?! ... Akkor jó. Szóval holnap nem, de... Neked is horror és **grrr**, tesó!

...még percekig csiklandozták a hallójáratunkat és cincálták anya idegeit.

- Maradok! - szólt ki végül az ajtórezen át Monyó. - Egyébként pedig tönkretettétek az életemet! Most boldogok vagytok?

- Tökéletesen! - bólintott anya. - Más vágyam sem volt, mint az, hogy a Családi Nappal örök Kínra ítéljem a kamaszlányomat.

- Ki lesz a titkos **vendéglátós?** - tapintott a lényegre Pet, aki a nappali szőnyegén ülve épp arra akarta megtanítani Csumpit, hogy az lelopja apa lábáról a papucsot.

- Ezt most még nem árulom el - somolygott anya. - Csak annyit mondhatok, hogy ajánlatos alaposan kicsípni magatokat, ha jól akartok kinézni a fotókon, amik majd rólatok készülnek. Mert, hogy készülnek, az biztos!

Szóval a meglepi vendég Vivien lesz!

Vivien apa és Guszti bá húga, és állíthatom, hogy az egész család leginkább jó fej tagja. Harminchárom éves, szóval csak kicsit vén, és ráadásul profi fotós. Ő azt mondja magáról, hogy szabadúszó, ami persze nem azt jelenti, hogy csak „vizes” képeket csinál, hanem azt, hogy a képeit mindig más újságnak adja el. Általában annak, amelyik a legtöbbet fizet érte. Naná!

Sajna Vivien rengeteget utazik, szóval nagyon ritkán látjuk, de olyankor mindig magával hozza a gépét, meg a táskányi teleobjektívjét, és annyit kattintgat rólunk, mintha mi lennénk a világ leggigább megasztárjai.

- Négyféle dolgot nem sikerült eddig soha lekapnom - szokta mondani. - Monyó mosolyát, Petet, ahogy nyugton ül, Markot pirulás nélkül, és olyan celebet, akinek agya is van.

Hát igen, engem kifejezetten zavar, mikor fotóznak. Olyankor mindig az jár a fejemben, hogy Vivien épp lehetetlenné teszi számomra a titkos ügynöki pályát. ...KATT

Harmadik adásnap,
szeptember 3., szombat, 16^h 54',
második bejelentkezés

KITT... PARA! PARA! PARA! ...KATT

SSSSRrrzziÚÚ [fél percen át] **zzSSFrrioUU...**

KITT... Általános riadó! A Lúzer Rádió támadás alatt áll! Ismétlem: a Lúzer Rádiót támadás érte! Minden nem-hallgató azonnal...

KATT

RrrszhoooÍÍss [1 perc 14 másodpercen át] **vvRRhúúíísssSz...**

KITT... A Lúzer Rádió ideiglenesen beszünteti adását. Ostromállapot lépett életbe. Slambuc altábornagy haladéktalanul jelentkezzen a szokott he... KATT